

**AGENDA
JOVE****CINEMA****Dimecres, 9**

Granollers: Projectió del curtmetratge "La màgia a Catalunya" i la pel·lícula "Entreacte" a les deu del vespre al Cercle Cultural de la Caba.

Dissabte, 10

Cardener: "Un toque de infidelidad". A les deu de la nit al Cinema Municipal.

L'Arxella del Vallès: Audició de la obra de l'Amazònia. A càrrec de SANA, a les 20 hores a la Sala Municipal.

Llíria del Vallès: "Las cosas del querer". A 2/4 d'11 de la nit al Cinema.

Diumenge, 11

Cardener: "Slipstream". A les 5 de la tarda a l'Esbarjo. "Un toque de infidelidad". A les 6 de la tarda al Cinema Municipal.

L'Arxella del Vallès: "El 21". A les 5 de la tarda a la Sala Municipal. "Karate Kid 2". A 3/4 de 7 de la tarda a la Sala Municipal.

Llíria del Vallès: "Solos y abuelos". A les 5 de la tarda al cinema.

BALLS**Dissabte, 10**

Parera del Vallès: Ball de Saló. A càrrec de l'Orquestra Gran Casino a les 10 del vespre a la Sala Teatre Can Bajosa.

Montmeló: XII Setmana Cultural: Música i Balls populars. A les 5 de la tarda al local de l'Agrupació Sardanista i Cultural.

Diumenge, 11

Montmeló: Música i balls populars. A les 5 de la tarda al local de l'Agrupació Sardanista i Cultural. A càrrec de l'Orquestra Sardanista i Cultural.

La Móra de Poblet: Ball de Saló. A càrrec de l'Orquestra Gran Casino.

TEATRE**Vigilància**

Avui en dia molts dels llocs als que anem bastant sovint es troben amb un servei de vigilància a les portes, em refereixo a la ja coneguda imatge del vigilant de seguretat que es col·loca a la porta d'entrada de molts establiments públics.

Fa uns quants anys, tants que jo no recordo haver-los viscut, la gent deixava la porta de casa seva oberta, sense por de cap mena a que i entressin persones alienes a prendre'ls les poques coses de valor que tenien, potser era degut a que en aquell temps

les ciutats no eren tan poblades com ara, que la gent no tenia tanta pressa, que tenia temps per dedicar-lo a conèixer millor als seus veïns, i tampoc no eren tan egoistes com ara, potser perquè no tenien tantes comoditats com ara, ja que en tenim més de les que necessitem.

Però tornant al que deia abans, era bonic poder deixar les portes obertes i no tenir por de ningú a l'hora de preguntar qui hi ha, i acte seguit començar a obrir els múltiples panys que té la porta degudament blindada. Però és

més trist encara veure que un ja no pot ni anar a un restaurant sense veure la imatge del vigilant a la porta, només de veure això ja et fa recordar que en qualsevol cantonada et poden atracar, que avui en dia ja no et pots fiar de ningú, i penses això mentre estrenys ben fort cap a tu el portamonedes on hi portes els pocs diners amb els que penses pagar el menjar del que gaudiràs en el restaurant, ara ja vigilat, i on en teoria ja no et pot passar res, o potser sí? N'hi ha prou amb aquesta vigilància?

L.V.D.

Farts

Escric aquestes línies just després d'haver vist anunciar per la televisió un nou capítol de la sèrie nord-americana Dallas, una sèrie com moltes d'altres, i que igual que elles resulta que ja és més vella que jo. Aquestes sèries no s'acaben mai, quan ja sembla que està a punt d'acabar-se ens surten amb un altre parent llunyà, o ressusciten algú, o resulta que tot era un malson.

A més a més, totes tenen el mateix argument, la típica família

rica on ara un s'embolica amb el cosí i l'altre és fill d'un però no es germà de l'altre, i d'aquesta manera et mantenen durant la resta dels teus dies esperant un nou capítol de la maleïda sèrie.

I quan no és res de tot això llavors et canvien els actors, o la veu d'algun d'ells o tot a l'hora i ja no saps qui és qui, i et fas un embolic del que no hi ha qui et trengui, i els actors passen d'una sèrie a l'altra, i una és la continuació de l'altra, i al final ja no saps

si el que mires és Dallas o Dinastia o qualsevol altra cosa que si assembli, o igual resulta que és una barreja de les dues, a veure què passa.

Però resulta que els americans ja s'han cansat de veure en J.R. a casa seva, així que segon sembla allà ja s'està acabant Dallas, no sé pas com s'ho faran per acabar-la, problema seu, però no es preocupin que ens portes uns quants ans d'avantatge.

A.M.G.

"La naturalesa
ha donat a
cadascú un
tarannà, una
fisonomia i un
caràcter. Hom
pot cultivar-lo,
polir-lo,
millorar-lo, però
no canviar-lo".
(Jovellanos)

ANIMEU-VOS

Fem entre tots la Veu Jove

Escriuiu a: **Plaça Gran**
C/. Roger de Llúria, 1, 2n. pis
08400 - GRANOLLERS

Coordinació: Núria Arba, Toñi Nieto i Ruth Sala

US RECOMANEM

**"Veinte poemas
de amor y una
canción
desesperada"
de Pablo Neruda**

Apareguda el 1924 i des d'aleshores tot un clàssic, "Veinte poemas de amor y una canción desesperada" és l'obra de joventut d'aquest gran poeta xilè que és Pablo Neruda. Una obra suggerent i apassionada que significaria el seu èxit i la seva consagració dins de la poesia en llengua castellana; i en la qual a través d'un llenguatge que recrea una atmosfera on el sentiment és preponderant, Neruda consolida una de les seves constants líriques: la passió amorosa. Una passió que fa de l'amor una experiència total i absoluta, a través de la qual, poeta i home en íntima relació expressen angústies, decepcions, frustracions, temors, però també esperances.

Toñi N.

SEIX BARRAL
OBRA DE PABLO NERUDA
BIBLIOTECA BREVE

Comportament

Ser jove, o considerar-se jove, l'edat no hi té res a veure, no vol dir deixar de ser cívic. Un jove, igual que qualsevol altra persona ha de saber moure's en tots els ambients que l'envolten seguint les normes d'educació que pertocquen en cada moment.

Així es podrà demostrar que els joves no som aquesta massa de gent que només sap riure, fer el boig i ficar-se amb la gent considerada adulta quan ens criden l'atenció.

Encara que sembli passat de moda, arcaic o que no s'adigui amb la nostra manera habitual de fer, no costa res adreçar una paraula amable o aguantar-se allò tan desagradable que s'anava a dir i contestar al seu lloc: perdoni, no m'he n'havia adonat.

Demostrem que podem ser millor que molts dels adults que corren per aquest món, i els hi donarem la sorpresa de veure que sabem col·locar-nos al nostre lloc, i que molts cops el que fem és només imitar uns exemples dels que ells són els principals mestres, però que nosaltres sabem evitar abans no sigui massa tard, i ells ho saben fer?

C.V.J.